

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. Z. K.**, zastoupena Mgr. Hanou Hřebenářovou, advokátkou se sídlem Jaselská 14, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** EG.D, a. s., se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **II)** CETIN, a. s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **III)** P.M.T. 2002, s. r. o., se sídlem Palackého náměstí 231, Uherské Hradiště, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2020, č. j. 31 A 94/2019 - 102,

t a k t o :

- I.** Řízení **se zastavuje**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám její zástupkyně advokátky Mgr. Hany Hřebenářové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala v zákonné lhůtě kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2020, č. j. 31 A 94/2019 - 102, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KUZL 23626/2019. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Koryčany ze dne 29. 11. 2018, č. j. MK/2350/2018, ve věci nařízení odstranění stavby.

[2] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[3] Stěžovatelka neuhradila soudní poplatek současně s podáním kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ji proto vyzval usnesením ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 385/2020 - 7, k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Současně ji poučil, že nebude-li poplatek

ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Tato výzva byla zástupkyni stěžovatelky doručena dne 4. 2. 2021.

[4] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

[5] Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro zaplacení soudního poplatku, byl čtvrtek 4. 2. 2021, byl posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku pátek 19. 2. 2021.

[6] Stěžovatelka zaplatila soudní poplatek bezhotovostním převodem na účet Nejvyššího správního soudu. Otázkou, kdy dochází k zaplacení soudního poplatku, je-li poplatek placen bezhotovostně na účet soudu, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 – 49, kde vyslovil, že „[z]ákon o soudních poplatcích neobsahuje výslovnou právní úpravu, která by určovala, kdy nastává okamžik splnění poplatkové povinnosti v případech, že se účastník řízení (resp. jeho zástupce) rozhodne uhradit soudní poplatek bezhotovostním převodem prostřednictvím peněžního ústavu. V případě takto zvolené způsobu platby je tedy stěžejním výklad pojmu zaplacen, užitý zákonodárcem při formulaci jednotlivých pravidel obsažených v ustanovení § 9 (tedy nejen v jeho odst. 7) zákona o soudních poplatcích. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pojem zaplacen je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tj. že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Až v tomto okamžiku je totiž bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil. Do doby, než je částka připsána na účet soudu, je nejisté, zda účastník řízení požadovanou částku na účet soudu skutečně odeslal a zda vůbec bude tato částka na účet soudu poukázána. Tento výklad odpovídá významu, který je pojmu zaplacen obecně přisuzován, tj. faktické dispozici příjemce uhrazenou peněžní částkou. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. „záznam o složení“, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu.“ S tímto názorem se ztotožnil i Ústavní soud, který odmítl ústavní stížnost směřující proti citovanému rozsudku usnesením ze dne 3. 9. 2012, sp. zn. IV. ÚS 685/12.

[7] V posuzované věci byl soudní poplatek za kasační stížnost připsán na účet Nejvyššího správního soudu ve středu 24. 2. 2021, tj. až po marném uplynutí soudem stanovené lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Tato skutečnost vyplývá ze „Záznamu o složení“, založeného ve spisu na čl. 9, který je dokladem o tom, kdy byl soudní poplatek připsán na účet Nejvyššího správního soudu a soud s ním mohl fakticky nakládat.

[8] Stěžovatelka tak nezaplatila soudní poplatek ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem, přičemž k zaplacení poplatku po marném uplynutí této lhůty nelze přihlížet. Nejvyšší správní soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

[9] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[10] Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. V nyní posuzovaném případě byl soudní poplatek uhrazen před vydáním usnesení o zastavení řízení (a tedy za trvání poplatkové povinnosti), avšak v důsledku marného uplynutí soudem stanovené lhůty k němu již soud podle § 9 odst. 1 nemůže

pokračování

přihlížet. Tato následná úhrada totiž nemůže nic změnit na splnění podmínek pro vydání usnesení o zastavení řízení v důsledku nezaplacení soudního poplatku. Přestože dosud trvá poplatková povinnost, která zanikne až právní mocí usnesení o zastavení řízení, je třeba na poplatníka, který poplatek uhradil po lhůtě, hledět tak, že již není k úhradě soudního poplatku povinen. Proto nic nebrání, aby soud po zastavení řízení vrátil i v těchto případech poplatníkovi uhrazený poplatek v plné výši s poukazem na § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 7 Afs 327/2017 – 18).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu